

“He reforçat la imaginació verbal i la recerca d’imatges sorprenents”

PRATS I CAMPS

Després d’una llarga i intensa carrera com a poeta, Lluís Calvo arriba a *Col·lisions*, un llibre molt savi, un llibre de maduresa, va destacar el jurat.

El premi Vicent Andrés Estellés consagra un poeta que publica regularment des del 1987, Lluís Calvo. El llibre premiat, ‘Col·lisions’, es caracteritza per una gran varietat formal i també per la seva força. Lluís Calvo vol sacsejar el lector.

Lluís Calvo (Saragossa, 1963) compta amb una llarga llista de premis de poesia i més d’una dotzena de llibres de poesia editats. També ha publicat diverses novel·les.

—Les col·lisions del títol abasten tots els poemes?

—Sí. Intento sempre que tots els meus poemes tinguin una força, un impacte, i d’aquí ve el títol. M’agrada sacsejar el lector, sacsejar la consciència del lector per fer-lo entrar a la poesia. És un joc de col·lisions múltiples.

—He pogut fer un cop d’ull a l’original i he vist que els poemes són molt diferents, molt diversos.

—I hi ha diferents tons, també, des de versos que poden semblar més fi-

dels a la tradició, en la línia de Vinyoli i Ferrater, a poemes experimentals que entronquen amb la cultura *freak*, o bé poemes curts en prosa que són com aforismes. Molts poemes expliquen una història. Són petites fabulacions en vers. Ja ho he fet en llibres anteriors. Fabulacions amb un propòsit una mica moral, entès com ho deia Ferrater, no moralista.

—Aquí exploreu àmbits nous?

—Un món que té gran importància per a molta gent, que és el dels corrents artístics que més atrauen els joves, un món en el qual la poesia costa que hi entri. Hi ha escenografia de la ciència-ficció, el còmic i el circ, amb personatges estrambòtics que hi fan de narradors. Un tret de la nostra època és

la desorientació absoluta, i això apareix en algun moment a través d’algun d’aquests personatges. I hi reforço la voluntat d’imaginació verbal. També hi ha l’intent de buscar noves imatges i que les imatges siguin sorprenents.

—Voleu, em sembla, que cada poema sigui una sorpresa, que obri un univers nou.

—Sí, sí.

—Quin jo poètic apareix al llibre?

—És un personatge més. Intenta recuperar la memòria personal de l’autor, però com que aquesta recuperació és una tasca impossible, això atorga la categoria de personatge a l’autor del poema. Es crea d’aquesta forma una distància entre l’autor i el text que no arriba a deslligar la meua relació amb la poesia, sinó que serveix per a no caure en l’egocentrisme. És literatura del jo, no de l’ego.

—La pàgina dels epígrafs és formada per sis citacions, d’autors molt diversos.

—Com diversos són els poemes. Hi trobem des del gènere de ciència-ficció del ciberpunk, l’apocalíptic William Gibson, fins a autors que defensen la imaginació, com ara William Carlos Williams. També hi ha una autora nova, Anna Gual, que en un poema parla de col·lisions. M’agrada sempre agafar un autor jove, molt jove, perquè entri en els meus llibres, com una manera de donar pas a autors joves, acollir-los.

—Podeu treballar molts poemes alhora?

—No. Mai. Fins que no s’acaba un poema no puc començar-ne cap més. Fins i tot necessito que hi hagi temàtiques o estructures dissemblants, entre poemes, per agafar oxigen, agafar el punt de frescor i contundència que busco. Si no, seria una dispersió. Crec que el poema ha de ser un artefacte que sigui rodó, fins allà on pugui.

Lluís Bonada